

# ***CƠN ÁC MỘNG***

## **Tiểu thuyết**

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

-----

### **(Kỳ 17)**

Lan Bò đã ăn xong. Ǻ gọi thêm ly nữa và khen:

-Chè ngon quá!

Trong khi Thu đang múc chè, ả hỏi:

-Độ rày trú ngụ ở đâu? Còn ở chung với cái thằng chả mặt theo đó nữa không?

Vẫn không dùng tay, Thu trả lời lấp lửng:

-Thì đến đâu, hay đến đó mà. Tụi mình đâu có quyền được lựa chọn.

Lan Bò đã hiểu. Cô ả than vãn:

-Giá hồng có thằng chả, có lẽ tao phải trú nhờ chỗ mày vài bữa...

-Vậy còn nhà của chị ở đường Lý Tự Trọng thì sao?

-Cả tuần nay tao hồng có dám ló mặt về đó.

Lan Bò nói và lại cầm cùi ăn chè. Ǻ không dám kể hết sự thật với Thu: khoảng một tuần trước, lực lượng công an đã bất ngờ ập tới nhà của cô ta. Tại đây, họ bắt quả tang ba cô gái bán dâm đang hành lạc cùng với ba ông khách. Tại hiện trường còn có các loại thuốc như Donargan, Seduxel và Valium cùng với với các ống nhựa dùng để chích xì-ke. Cũng may mà khi đó Lan Bò không có nhà. Một đệ tử đã kịp thời báo cho ả biết trước khi công an ập đến.

Lan Bò đã ăn xong. Cô ta trả ly cho Thu và thản nhiên:

-Cho nợ tiền nhen. Ít bữa có tiền, tao sẽ trả sòng phẳng

Thu lặng lẽ gặt đầu. Trước khi chia tay, Lan nói:

-Những chuyện cũ cho qua nghen! Tao bây giờ còn khốn khổ hơn mày dạo đó nhiều! Không chỗ dung thân, không nơi nương tựa!...

Ả nói tiếp sau một cái thở dài:

-Tình hình này, có lẽ cũng phải cuốn gói thôi. Tao định ra ngoại thành một thời gian. Lãng vãng ở đây, sơ suất một tí là cho tay vô công sắt liên. Căng thẳng hết chịu nổi rồi. Thôi, tạm biệt nghen!

Thu lặng lẽ nhìn theo khi Lan Bò đạp xe ra khỏi ngõ. Từ lâu, cô đã quên mối thù với con người này. Bây giờ, cô chỉ còn cảm thấy thương hại ả. Xét cho cùng, đây cũng chỉ là một kẻ ở dưới đáy - một kẻ làm lỗi và sẽ còn tiếp tục làm lỗi nữa! Và cũng không khó khăn gì lắm khi hình dung đến cái kết cục của sự trượt ngã ấy. Chắc chắn sẽ là một kết cục bi thảm như bao kẻ tội lỗi khác...

Sự kiện tiếp theo cũng là một cuộc gặp gỡ bất ngờ ngoài phố với một cô gái không quen biết. Cô gái ấy có dáng người đầy đặn, khuôn mặt tròn và mái tóc xoắn tít, chễm trệ ngồi trên chiếc xe máy Cub 70 màu đỏ sang trọng. Thu chưa biết đó là Kiều Thi và cũng không thể ngờ được rằng đó là một cuộc gặp gỡ đã có chủ định từ trước. Khi nhận ra Thu đang đẩy xe hàng đi trên hè phố, Kiều Thi cho xe chạy vượt lên trước một đoạn rồi dừng lại đứng chờ. Khi Thu đi tới, cô ta ngoắc lại gọi một ly chè.

Trong những ngày trước, Kiều Thi đã được Tư Bé chỉ mặt Thu. Nhưng lần đó vì chỉ đi lướt qua nên cô ta chưa có dịp nhìn kỹ. Cho tới phút này, khi đã nhìn tận mặt Thu, thị mới cay đắng nhận ra rằng: Sự khước từ của Ba Thợ trước những đề nghị hấp dẫn của thị là có thể hiểu được bởi vì kẻ đang đứng trước mặt thị là một phụ nữ thật hấp dẫn. Điều đó toát lên từ thân hình cân đối, khỏe mạnh nhưng đầy nữ tính, từ khuôn mặt xinh đẹp với đôi mắt đen sâu thẳm đượm một nỗi buồn menh mang. Đó là vẻ đẹp không son phấn nhưng đủ sức đánh ngã bất kỳ gã đàn ông nào! Vừa ăn chè, Kiều Thi vừa quan sát Thu bằng ánh mắt ghen tuông không hề giấu giếm. Bất giác, cô ta ngó xuống cặp giò chật cứng hai ống quần bò của mình và nén một tiếng thở dài. Chao ôi - Có những thứ mà ngay cả tiền cũng không thể mua nổi! Trong những năm qua, thị đã nhiều lần tìm đến những mỹ viện, đã tiêu tốn vào đó

hàng chục triệu nhưng cũng chỉ có thể làm hạn chế phần nào những nhược điểm của cơ thể mình. Có bột mới gột nên hồ. Ngay chính thị cũng hiểu rằng con người không phải là cục đất sét để cho mỹ viện có thể nhào nặn lại thành một kiểu dáng khác!...

Những suy nghĩ miên man ấy bị cắt ngang bằng một câu hỏi nhỏ nhẹ:

-Chị ăn nữa không?

-Có. Cho ly nữa!

Khi đỡ ly chè thứ hai từ tay Thu, Kiều Thi chợt hỏi:

-Mỗi ngày cô bán hàng thì lãi được bao nhiêu?

Thu cười:

-Khoảng mười nghìn thôi... Nếu bán hết hàng!

Kiều Thi làm một phép tính rất nhanh:

-Mười nghìn, trừ ăn uống, coi như còn một nửa. Số đó nhân với mười ngày thành năm chục nghìn... Chỉ vậy thôi sao?

Thu ngạc nhiên. Từ trước tới nay, cô chưa hề gặp người phụ nữ này. Vậy thì tại sao cô ta lại biết rõ là Thu chỉ mới đi bán hàng được mười ngày? Không để ý đến ánh mắt băn khoăn của cô, Kiều Thi nói tiếp:

-Tôi có thể giúp cô một cách kiếm tiền dễ dàng hơn nhiều. Với công việc đó, mỗi ngày cô có thể thu được ít nhất năm chục ngàn...

Lời mời mọc ấy khiến Thu trở nên cảnh giác. Người phụ nữ này là ai? Cô ta muốn gì ở Thu?

-Tôi nói thiệt đó - Kiều Thi tiếp tục - Một người xinh đẹp như cô mà phải đi bán hàng rong để nhặt vài đồng bạc lẻ thì phí quá! Trong khi đó, có những chỗ người ta cần người như cô thì lại hồng biết kiếm đâu ra.

-Đó là công việc gì vậy? - Thu hỏi bằng giọng không giấu nổi băn khoăn.

Kiều Thi vui vẻ:

-Việc đó rất phù hợp với khả năng của cô...

-Nhưng tại sao chị lại biết là phù hợp với tôi?

Đáp lại câu hỏi ấy, Kiều Thi thông thả giải thích:

-Đó là một khách sạn tư nhân. Công việc ở đó đang tốt, khách ngày càng đông nên họ cần thêm người phục vụ.

Dừng một lát, cô ta mỉm cười nói thêm:

-Chè của cô nấu ngon lắm! Chỉ riêng với cái món đó, người ta đã sẵn sàng nhận cô rồi.

-Nhưng họ có cần người làm thiệt không? - Thu vẫn tỏ ra băn khoăn.

-Thì anh bạn tôi là chủ khách sạn đó mà. Mới hôm qua, anh vẫn còn nhờ tôi đi kiếm người. Cô cứ tin đi. Tôi xin đảm bảo. Nếu cô đồng ý, ngay ngày mai có thể bắt tay vào việc được...

Những lời nói ấy của Kiều Thi chợt gọi lại một liên tưởng đen tối trong Thu. Đó là một kỷ niệm đau xót từ hơn hai năm trước, khi cô vừa chân ướt chân ráo đến thành phố này. Thu vẫn nhớ như in khuôn mặt rỗ với nụ cười hiền khô của Hai Phụng khi hân hoan nói với cô:

-Tôi muốn giúp đỡ cô... Với lại cũng để là kiếm thêm chút đỉnh... Tôi nhận chạy khách cho một nhà nghỉ tư nhân mà...

Ngày ấy, Thu đã tin vào tên cướp ấy bằng một niềm tin ngây thơ. Và cô đã phải trả giá đắt cho niềm tin ấy của mình. Còn bây giờ người phụ nữ này bỗng nhiên cũng tỏ ý muốn giúp đỡ cô. Liệu có thể tin được ở sự tử tế bất ngờ này không nhỉ? Thu thầm tự hỏi mình như vậy. Bằng những kinh nghiệm có được trong cuộc đời đầy những bất hạnh của mình, cô đã có đủ kinh nghiệm để hiểu rằng: mọi thứ đều có giá của nó. Cần phải cẩn thận hơn nữa. Miếng mồi càng ngon lành bao nhiêu, sự nguy hiểm ẩn giấu bên trong nó càng lớn bấy nhiêu. Với cách suy nghĩ như vậy, cô hỏi:

-Khách sạn đó, ở chỗ nào hả chị?

Nghĩ rằng cá đã cắn câu, Kiều Thi vui vẻ:

-Cũng ngay gần đây thôi. Ở đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa...

-Có phải ở lối vào có một cửa hiệu bán chim, cá kiềng? Thu hỏi tiếp.

Kiều Thi tỏ ra ngạc nhiên:

-Ừa. Vậy ra cô cũng rành dữ hen?

Khuôn mặt Thu chợt tối sầm lại. Đó cũng chính là nơi Hai Phụng đã đưa cô tới hơn hai năm trước. Và bây giờ người đàn bà này lại muốn đưa cô trở lại đó! Sự trùng hợp ngẫu nhiên ấy là một điềm gở, một dự báo của tai họa. Vốn đã từng có những ngày ở trong cái khách sạn từ đó, Thu thừa hiểu cái gọi là “phục vụ” của những cô gái làm thuê. Họ phải phục vụ cho quyền lợi của ông chủ, nghĩa là phải chiều theo mọi ý muốn của đám khách lui tới. Thực chất, đó là một ổ điểm trá hình.

Những băn khoăn lại trở về trong Thu. Người đàn bà này là ai? Tại sao thị lại chú ý đến Thu? Đây là chuyện ngẫu nhiên hay là một câu chuyện đã có sự sắp đặt từ trước?... Những ý nghĩ ấy bật ra thành một câu hỏi:

-Hình như chị có biết về tôi?

Một chút im lặng như đấm đo rồi Kiều Thi gật đầu:

-Tất nhiên... Tôi cũng có biết ít nhiều về cô... Nhưng nếu vậy thì sao?

Thu hỏi tiếp bằng giọng cố tỏ ra bình thản:

-Rồi chị nghĩ là tôi có thể trở thành một con điểm trong cái khách sạn đó?

Câu hỏi ấy được nói ra bằng một giọng lạnh tanh khiến cho Kiều Thi cảm thấy lo ngại. Thì ra con mồi không đại đột như thị vẫn tưởng. Thị vội móc tiền ra trả rồi đứng lên, cười khẩy:

-Thấy cô khó khăn, tôi muốn giúp đỡ. Hồng nhận lời thì thôi, việc chi phải nặng lời với nhau vậy?

-Nếu thích, chị có thể vô đó mà “phục vụ” - Thu đáp trả bằng giọng lạnh lùng.

-Thiệt vô ơn! Người ta đã làm phước, lại còn sĩ diện hão!

Nói xong, thị ngồi lên xe và nổ máy. Trước khi cho xe chạy đi, thị nhô nước miếng và rít lên:

-Được, rồi mấy sẽ biết.

Chiếc xe máy lao đi. Thu lặng lẽ nhìn theo. Thực ra, cô vẫn không thể hiểu nổi thái độ lạ lùng của người đàn bà này. Cô ta là ai ? Tại sao cô ta lại chú ý đến mình? Rồi Thu thầm nhắc mình phải cẩn thận hơn nữa. Rõ ràng là xung quanh cô vẫn đang có những cạm bẫy. Những kẻ thù hữu hình và vô hình vẫn cứ lẩn quất quanh đây với những móng vuốt của chúng...

Kiều Thi phóng xe trở về nhà trong một tâm trạng tức tối. Vậy là phần đầu của cái kế hoạch quỷ quyết của thị đã không thành. Nếu dụ được Thu vào làm việc trong cái khách sạn đó, thị sẽ có đủ bằng chứng để khiến cho Ba Thạo phải ghê tởm cô ta. Ông chủ của cái khách sạn - mà thực ra là một cái nhà chứa đó là một kẻ quen biết với thị, nhưng là sự quen biết giữa chủ nhà và khách hàng. Trong những năm qua, thỉnh thoảng thị lại đưa tới đó những gã đàn ông mà thị thích. Ông chủ rất mê cái lối trả tiền sòng phẳng của thị sau những lần bao trai. Trước khi gặp Thu, thị đã bàn bạc với ông ta và hứa sẽ giới thiệu “một con điểm nhà nghề, xinh hết sảy” và ông ta đã hồ hởi nhận lời. Nhưng vì tình hình đã thay đổi như thế này, sẽ có cách khác. Đơn giản nhất là thuê mấy thằng làm biến dạng cái khuôn mặt của Thu. Ba Thạo đang ở xa, gã không thể can thiệp được.

Phải giành lại Ba Thạo - Kiều Thi thầm hứa với mình như vậy.

Chuyện đó bây giờ đã trở thành vấn đề danh dự. Kiều Thi không thể chịu đựng nổi khi bị Ba Thạo coi rẻ và đối xử với thị không bằng một con đi nghèo kiệt xác. Có thể coi đó là một món nợ và bằng mọi cách, thị phải thanh toán món nợ đó.

Những ý nghĩ ấy theo Kiều Thi về tận nhà... Ở sau quầy hàng, Hưng đang ngồi ngó lơ ra phố. Thấy thị đẩy xe máy vào, anh chàng đứng bật dậy nhoẻn miệng cười và nói giọng ồm ồm:

-Đi lâu quá vậy? Ông Tư vừa tới kiếm đó...

-Ông có hẹn gì không? - Kiều Thi hỏi.

-Không có hẹn chi cả - Hưng nói và dẫu mỗi một cái như trẻ con – Đi đâu về mà hồng có thèm hỏi người ta một câu nữa!...

Kiều Thi bật cười và bẹo vào má anh chàng:

-Coi cái mặt kia!... Thôi, đóng cửa lại đi...

-Hôm nay nghỉ sớm vậy sao? - Hưng hỏi bằng giọng ngạc nhiên nhưng vẫn nhanh nhẹn đóng cửa sắt.

Kiều Thi bước vào trong nhà. Một lúc sau, thị đã quay ra trong bộ quần áo mỏng. Ngồi xuống đi vắng, thị đưa tay vẫy Hưng. Như chỉ chờ có vậy, anh chàng sấn ngay lại.

Hai người ôm riết lấy nhau trên đi vắng trong ánh điện xanh mờ. Sau câu chuyện khó chịu với Thu ngoài phố, Kiều Thi đang muốn được thư giãn. Hưng kém thị tám tuổi, được thuê về đây vừa để trông hàng, vừa phục vụ thị trong những trường hợp như thế này. Nhưng cái gã mảnh khảnh này không thể nào so được với cơ thể vạm vỡ của Ba Thợ. Nếu Ba Thợ đồng ý với những đề nghị của Kiều Thi, gã sẽ thay vào cái vị trí của Hưng. Tất nhiên là anh chàng này không thể biết được ý định đó. Trong khi Ba Thợ chưa đến, thị vẫn tranh thủ khai thác cho xứng với những đồng tiền mà thị đã phải bỏ ra cho hắn ...

*(Còn tiếp)*

**Đức Dũng**